

Po politických převratech, po svržení komunistických diktatur, v obou popisovaných zemích došlo k hledání cesty, jak konstituovat nový systém fungování politických reprezentací. Do té doby víceméně shodné systémy se rozešly za situace, kdy Rusko se vydalo cestou reformy a postavení prezidenta se - ve srovnání s vedoucím představitelem komunistické strany - zásadním způsobem nezměnilo. Na české scéně byly zaznamenány pokusy o posílení prezidentských pravomocí, které však neměly úspěch a prezident ustupuje do pozadí, vybaven pravomocemi, které pro jeho mocenský vliv nemají zásadní význam. I když oba vrcholní představitelé v charakteristice svých funkcí vykazují mnoho společných znaků, jedná se o prvky formální, reprezentační a provozního charakteru, v důležitých pravomocích, kterými jsou vybaveni, se výrazně odlišují. Prezident Ruské federace zasahuje zásadním způsobem do chodu státu, je faktickou součástí výkonné moci a disponuje oprávněními, jejichž uplatnění v některých oblastech se ve svém důsledku blíží absolutní moci.